

**Szólott egyszer az Isten, és ezt a két dolgot értettem meg:
Istennél van az erő; nálad van, Uram a szeretet**

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg "Az életkezdetünk a zsoltárok tükrében" című csendesnapunk záró igehirdetésének alapigéjét – ahogyan megírva találjuk a 62. zsoltár 2., 3., 12. és 13. verseiben a következőképpen: „Csak Istennél csendesül el lelkem, tőle kapok segítséget. Csak ő az én kösziklám és szabadítóm, erős váram, nem ingadozom sokáig. Szólott egyszer az Isten, és ezt a két dolgot értettem meg: Istennél van az erő; nálad van, Uram, a szeretet.” – Megváltó Urunk! Köszönjük, hogy Te vagy a mi kösziklánk, amely soha meg nem szűnő alapot ad ahhoz, hogy rád építsük az életünket. Mennyei Atyánk! Köszönjük, hogy gondviselő erőddel irányítod a mi lépteinket. Köszönjük, hogy végtelen irgalmadban elküldted Fiadat, Jézust, hogy a saját élete árán vezessen el minket Hozzád. Kérjük, hogy igéd erejében érezzük meg a Te erődöt, amely minket minden határon túl szeret. Ámen.

Kedves Testvéreim! **Hadd idézzem fel az elmúlt három napunkat néhány mondattal.**
Csütörtök: Miért jöttem ide? – Csak Te adod meg, Uram, hogy biztonságban élhessek! Végezetül Te, Uram, irgalmasságodban kitárod kapuidat, és bennünket olvasol majd. – De hol vagyok én? – Az leszel, akit Isten megálmodott, és nem fénymásolat. – Kezeink munkáját tedd maradandóvá! – Mint a gyermek, olyan most a lelkem. – **Péntek:** Jön a mi Istenünk, nem hallgat. Az Úr, az én Uram ad nekem erőt, olyanná teszi a lábamat, mint a szarvasokét, és magaslatokon enged járni engem. DE: nyugtalan a mi szívünk, ameddig meg nem nyugszik Jézusban. – Ne engedd, hogy polarizáljanak. Ne engedd, hogy manipuláljanak. Ne várd a benső változást, ha túltelítetted magadat a külső változásokkal. Lassulj le. – Ha a bűnöket számon tartod Uram: Uram, kicsoda állhat meg előtted? – De én várom az Urat. Várja a lelkem az Urat, mint az örök a reggelt, mint az örök a reggelt. Az Úrnál van a kegyelem, és bőséges nála a szabadítás! Tiszta szívet teremts bennem ó, Isten, és az erős lelket újítsd meg bennem! Láthassam meg az életem valódi oldalát, amely nem gubancos, hanem az, aminek Te megálmodtál engem. És akkor meghallom a Te szavad: Te vagy az én szeretett gyermekem, benned gyönyörködöm! – Az Úr, az Úr irgalmas és kegyelmes Isten. Türelme hosszú, szeretete és hűsége nagy. – Mi azért szeretünk, mert Ő előbb szeretett minket. Bizony, Urunk: szereteted kísért minket egész életünkben. Adjunk hálát az Úrnak, mert jó, mert örökké tart a szeretete! Magasztallak, Uram, mert szereteted az égig ér, hűséged a magas fellegekig. – **Szombat:** Nem félek semmi bajtól, mert Te velem vagy. Erőm és pajzsom az Úr, benne bízok a szívem. Minket a Tökéletesség vezet, aki megteremti új, örök életünket. Aki Jézust ismeri – mindent ismer. És mi az Úr házában lakunk egész életünkben. – Pedig: sokszor bolyongok, mint az eltévedt juh. Szabadításodra vágyom, Uram. Keresd meg szolgálodat! – De ha Isten minket „kifoszt”, akkor teremődik meg bennünk az üres tér arra, hogy még többet fogadhassunk be Isten szeretetéből. Ilyenkor mutathatja meg nekünk Isten egy sokkal gazdagabb és sokkal mélyebb oldalát annál, mint amit addig valaha megismertünk. – Ha megtelik a szívem aggodalommal, vigasztalásod felüldíti a lelkemet. Az Úr soha nem hagy el, és mindig megkeres. Az Úr az én pásztorem, nem szűkölködöm, igaz ösvényen vezet az ő nevéért. Ne akard abbahagyni, amit nem te csinálsz...

Ekkora utat tettünk meg, és idáig jutottunk el az elmúlt három napban. **Hol is vagyunk most?** Hallottuk az előbb a 62. zsoltárnak az indító mondatát: „Csak Istennél csendesül el a lelkem, tőle kapok segítséget.” **Minden** korábbi megállapítás is ugyan-erről szólt. A „**CSAK**”-ról. Arról, hogy tartósan nem lehet igazi nyugalmat találni semmi másban, csak Istenben. Emlékeztek Ágoston szavaira, az előbb idéztem fel őket: „nyugtalan a mi szívünk, ameddig meg nem nyugszik Jézusban”. Tartósan CSAK Jézusban nyugodhat meg a mi szívünk.

Annyi mindent keres ez a világ Jézus helyett. Az ószövetségi emberek harci szekerekben és lovakban bíztak. (A maiak meg drónokban...) A Jézus korabeliek jelektől és bölcsességtől várták életük megoldását. (A maiak meg a mesterséges intelligenciától...) De mi megtapasztaltattunk valami egészen mást ebben a három napban. Rádöbbszünk arra, hogy mi a valódi megoldás. És így együtt mondhatjuk a zsoltárossal: „**Ezek szekerekben, amazok lovakban bíznak; MI PEDIG az Úrnak, a mi Istenünknek nevéről emlékezünk meg**” (Zsolt 20,8). És együtt mondhatjuk Pál apostollal, hogy „**a zsidók jelt kívánnak, a görögök bölcsességet keresnek, MI PEDIG a megfeszített Krisztust hirdetjük**” (1Kor 1,22-23). Miért tesszük mi ezt másként, kedves testvéreim? Hadd válaszoljak erre ismét Pál szavaival: **Mert bennünk a Krisztus értelme van** (1Kor 2,16).

Pedig az igazi csodák olyan elképesztően egyszerűek. Nem olyan régen találtak egy bennszülött törzset, amelyet még sehogyan sem ért el a civilizáció. Tettek egy kísérletet. Elvitték a törzs néhány tagját egy élménytúrára. Mutattak nekik hipertévé. Beültették őket egy száguldó autóba, repülőre ültették őket és elvitték őket egy űrhajó fellövésére is. Mindezek végén megkérdezték a törzs tagjait: mi tette rájuk a legnagyobb benyomást. A válaszuk meglepettő volt. *Mindannyian* az egyik helyszínen a takarító személyzet által nyitva hagyott csöpögő csapra emlékeztek a legjobban. Az volt az igazi csoda, hogy egy falból csak úgy folyt az a víz, amiért nekik kilométereket kell elgyalogolniuk, hogy kis edényekben hazavihessenek belőle valamit. **Vegyük észre, és becsüljük meg az igazi csodákat a környezetünkben!**

A „csak Istennél csendesül el az én lelkem, tőle kapok segítséget” mondatban az „elcsendesül” a héberben „csendben várni”-t jelent. Emlékezhetünk Jeremiásnak a siralmi közepén hirtelen felcsendülő, bizakodó szavaira: „**JÓ csendben várni az Úr szabadítására!**” (JSir 3,26). A segítség és a szabadítás a héberben megváltás-t is jelent. A 62. zsoltár az Istenbe vetett bizalom zsoltára. Miért ez az utunk vége? Miért tehetjük ezt már meg? Miért adhatjuk át magunkat az Istenbe vetett bizalomnak? Mert a megváltásunk a kereszten meg történt. Egyszer és mindenkorra: „elvégeztetett” – ahogyan Jézus maga mondta (Jn 19,30).

Kedves Testvérem! Döbbenj rá arra, hogy meg vagy váltva! Benne élsz a kegyelemben. Örülj együtt a Barátoddal, aki győzött. Nem a rossz mondja ki az utolsó szót a te életedben sem, mert a Barátod, aki szeret téged, győzni akar BENNED. A TE Üdvözítőd ÉL. Jézussal a szív mindenen túl megmaradó, alapvető biztonságban gyökeredzik. Miért? Emlékezhetünk a 62. zsoltár második mondatára: mert „csak Ő az én kösziklám és szabadítóm, erős váram”. A köszikla Isten hűsége minden hűtlenségünk és lázadásunk ellenére. Megmutatkozott ez a hűség, már az Egyiptomból való kivonulás elején, amikor Mózes ráütött a kösziklára, és abból víz fakadt (2Móz 17,1-7) – úgy, mint a bennszülötteknek a csöpögő csapból. És megmutatkozott Jézusban, aki a számunkra nem a beleütközés köve (Róm 9,32), hanem az a soha meg nem ingó alap-kő (Mt 21,42), amelyen a mi egész életünk alapul.

Így érkezhetünk el a 94. zsoltárhoz, és mondhatjuk együtt a zsoltárossal: „Mikor azt gondoltam, hogy roskad a lábam, szereteted Uram, támogatott engem. Ha megtelik a szívem aggodalommal, vigasztalásod felüdíti a lelkemet. ... **Nekem az Úr a váram, Istenem az oltalmam és kösziklám** (18-19.22). Mert Isten a szabadításunk forrása, reménységünk alapja, dicsőségünk, oltalmunk, erőnk és a szeretet forrása.

Az erővel és a szeretettel értünk el a 62. zsoltár utolsó mondatához: „Szólott egyszer az Isten, és ezt a két dolgot értettem meg: Istennél van az erő; nálad van, Uram, a szeretet.” Sokan (például Ágoston is) rengeteget tipródtak azon, hogy hogyan lehet egy az, ami kettő. Pedig a megoldás egyszerű: **Isten oszthatatlan valósága az, ami egyszerre erő is – meg szeretet is.** Mindenható hatalom is – meg kegyelem is. Igazság is – meg irgalom is. Ítélet is – meg jószágos hűség is. Isten mindez együtt. Csakhogy: **Isten két oldalából az egyik valamivel nagyobb. A szeretet a nagyobb** mert, ahogyan János első leveléből tudjuk, Isten maga a szeretet (1Jn 4,8). A kegyelem nagyobb, mint az igazság lenne önmagában, mert „Isten úgy szerette a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, az el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3,16). Emlékezhetünk János apostol hitvallására az oltár előtt felolvasott prológusából: „láttuk az Ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal” (Jn 1,14). A kegyelem az első. Az igazság csak a második.

És itt jutunk el az utolsó öt zsoltár Istent dicsérő, csodálatos befejezéséig: A menny és föld dicsérje az Urat! Dicsérjétek kürtzengéssel, dicsérjétek lanttal és hárfával! Dicsérjétek dobbal, körtáncot járva, dicsérjétek citerával és fuvalával! Dicsérjétek csengő cintányérral, dicsérjétek zengő cintányérral! Minden lélek dicsérje az Urat! – Dicsérjük mi is az Urat: Áldott legyen Isten, mert nem utasította el imádságomat, szeretetét nem vonta meg tőlem (Zsolt 66,20). Ide a nagyapám beírta a Bibliájába ceruzával, csupa nagybetűvel, hogy ÁMEN. Így legyen, Ámen.